

[Hovmand.]

regler, der er tale om — de blev nemlig gennemført i juni 1974 — de regler, som sikrer lokalbefolkningens mulighed for indflydelse, for at bevare den lokale skole.

Nu kommer man altså her ganske kort tid efter og stiller spørgsmålstegn ved den lov, som oven i købet blev vedtaget med socialdemokratisk tilslutning, og det er på denne baggrund, jeg anmoder undervisningsministeren om at give en afklaring på dette spørgsmål. Hvad er regeringens holdning? Ønsker regeringen at ændre på den eksisterende lovgivning, eller gør man det ikke?

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Regeringen har ikke planer om et nyt lovgrundlag for problemerne med skolenedlæggelser. Det, der er tale om, og som spørgeren refererer til, er, at indenrigsministeren har rejst nogle problemer, sådan som de ser ud fra indenrigsministeriets side. Det er korrekt, at indenrigsministeren har rettet henvendelse til mig om disse problemer, og jeg har bestemt også tænkt mig at forklare om nogle af de muligheder, der ligger i forbindelse med den nye folkeskolelov over for kommunerne, hvor der helt klart er skabt mulighed for, at kommunerne nemmere, det vil sige uden de store økonomiske omkostninger, kan fastholde en decentral skolestruktur, altså en skolestruktur, hvor det ikke er nødvendigt at nedlægge de mindre skoler. Der har ikke i det, indenrigsministeren har udtalt, været noget formuleret om, at dette skulle laves om, men der har været peget på nogle problemer, som selvsagt må drøftes.

Hovmand (V):

Jeg vil gerne takke for ministerens svar, som jeg går ud fra må opfattes på den måde, at det er en bekræftelse af, at regeringen hverken har overvejelser eller planer om at begrænse eller forhindre lokalbefolkningens lovlige mulighed for at sikre og bevare den lokale skole.

Jeg forstår altså på det, ministeren her har sagt, at lokalbefolkningen fortsat vil kunne regne med at have de muligheder for at bevare den lokale skole, som de har efter den lov, der blev gennemført.

Når ministeren sluttelig siger, at det ikke har været indenrigsministerens hensigt at

foretage lovændringer, må jeg indrømme, at jeg ærlig talt stiller mig noget uforstående over for det, så meget mere som de udtalelser, som jeg har refereret til, og som er optrykt i bladet Danske Kommuner, ikke har været modsagt eller dementeret. Disse udtalelser giver jo helt klart udtryk for, at det var indenrigsministerens hensigt at foretage en lovændring på dette område, og at han i den anledning havde henvendt sig til undervisningsministeren.

Men det er i orden, jeg skal lade dette problem ligge. Jeg er glad ved, at man nu har fået ministerens bekræftelse på, at der ikke sker ændringer i lokalbefolkningens mulighed for indflydelse på dette område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lars Emil Johansen* (SF) til ministeren for Grønland:

„Hvad vil ministeren gøre for at afhjælpe den stadig stigende lærermangel i det grønlandske skolevæsen?“

(Spm. nr. 487).

Lars Emil Johansen (SF):

De seneste års udvikling i lærersituationen i Grønland har vist sig at være så alvorlig, at det er begyndt at forurolige brede kredse i Grønlands befolkning, vel nok først og fremmest blandt forældrene til de skole-søgende børn og unge.

Vi ved alle, at den officielle begrundelse for, at det i de senere år er blevet vanskeligere at rekruttere lærere fra Danmark til det grønlandske skolevæsen, er den, at Grønlandsministeriets lønpolitik, som siden 1971 er gået ud på at udjævne de meget store lønforskelle på det grønlandske arbejdsmarked, ikke har virket tilfredsstillende for den løngruppe, hvori lærerne er placeret.

Folk, der har fulgt lidt med i de seneste års udvikling i lærermangelsituationen i Grønland, vil også vide, at ikke mindst lærernes fagorganisation har en ganske betydelig del af ansvaret for dette alvorlige problem. Jeg tænker her på den skrækkampagne, Grønlands Lærerforening har ført over for sine medlemmer og andre kredse inden for Danmarks Lærerforening, og som uden tvivl udgør en meget betydelig del af årsagen til lærernes manglende interesse for